

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/1/2015
Identifikačné číslo spisu:	9512100157
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9512100157.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháliku a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho, JUDr. Daniela Hudáka, JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Pavla Farkaša, v trestnej veci obvineného Z. J. pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), prejednal na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2015 v Bratislave dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky podané proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2014, sp. zn. 2 To 2/2014, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa odmieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej len špecializovaný trestný súd) rozsudkom z 28. októbra 2013, sp. zn. PK - 1T/32/2012, uznal obvineného Z. J. v bodoch 1 až 18 za vinného z pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. a v bodoch 1 až 17 z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v bode 1

Z. J. ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý zabezpečuje činnosť skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, dňa 19.11.2007 v čase okolo 14.39 hod. v kancelárskych priestoroch Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, si od žiadateľov o vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave H. Z. a prostredníctvom neho aj od V. O. dal sľúbiť úplatok v bližšie nešpecifikovanej peňažnej sume za pomoc a zabezpečenie úspešného vykonania skúšky odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov pred skúšobnou komisiou,

v bode 2

Z. J. dňa 31.10.2007 v čase okolo 14.15 hod. ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý zabezpečuje činnosť skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave a samostatne spracúvajúci rozhodnutia, ako i vykonávajúci udeľovanie a odnímanie povolení na medzinárodnú nepravidelnú autobusovú dopravu a medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, prijal od žiadateľa o preukázanie odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave S. F. úplatok vo výške 1000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 33,19 Eur a fľašu nezisteného alkoholu za to, že mu ako člen skúšobnej komisie pre vykonanie skúšky odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave zabezpečil dňa 17.10.2007 úspešné uznanie jeho osoby za odborne spôsobilého na podnikanie v cestnej doprave bez vykonania skúšky na základe získaného stredoškolského vzdelania v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov a taktiež za to, že mu zo svojej pozície odborného radcu zabezpečí bezproblémové a rýchle získanie povolenia na medzinárodnú nákladnú cestnú dopravu v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave, ktoré mu aj bolo vydané dňa 06.11.2007,

v bode 3

Z. J. dňa 19.11.2007 v čase okolo 12.36 hod. ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý zabezpečuje činnosť skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave, si v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov vyžiadal od žiadateľa o vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave E. P. platok vo výške 500 Eur za to, že mu ako člen skúšobnej komisie pre vykonanie skúšky odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave, konanej dňa 20.11.2007, zabezpečil pred skúšobnou komisiou úspešné vykonanie skúšky odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov bez skutočného preskúšania požadovaných odborných vedomostí a iba na základe dopredu vyplnených a opísaných testov, ktorý neskôršie aj prevzal,

v bode 4

Z. J. dňa 19.11.2007 v čase okolo 13.00 hod. ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý zabezpečuje činnosť skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, po predchádzajúcej dohode prijal od žiadateľa o vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave K. F. úplatok vo výške 10.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 331,94 Eur za to, že mu ako člen skúšobnej komisie pre vykonanie skúšky odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave zabezpečil dňa 16.10.2007 pred skúšobnou komisiou úspešné vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v medzinárodnej nákladnej cestnej doprave v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov,

v bode 5

Z. J. dňa 29.11.2007 v čase okolo 10.00 hod. ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý samostatne spracúva rozhodnutia, ako i vykonáva udeľovanie a odnímanie povolení na medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, si vyžiadal od konateľa obchodnej spoločnosti P., s. r. o. so sídlom vo R., Y. XXX, L. P., najprv finančnú čiastku 100 Sk, vzápätí zvýšil svoju požiadavku na 1.000

Sk a nakoniec na 5.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 3,32 Eur, 33,19 Eur a 165,97 Eur ako príspevok na pohostenie pri posedení v rámci ich úradu za to, že uvedenému konateľovi a jeho obchodnej spoločnosti do budúcnosti v roku 2008 zo svojej pozície odborného radcu zabezpečí bezproblémové získanie prepravných povolení na Ukrajinu a iných východoeurópskych krajín, ktoré bude ich krajský úrad od roku 2008 v zmysle § 29 ods.1 písm. b) zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave odovzdávať dopravcom a dňa 10.12.2007 v čase okolo 16.49 hod. opätovne v kancelárskych priestoroch Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. X, si vyžiadajú sumu vo výške 3.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 99,58 Eur od L. P. prevzal, pričom ešte toho istého dňa v uvedených kancelárskych priestoroch krajského úradu v ďalšom rozhovore s L. P. od tohto taktiež žiadal za poskytnutie uvedených prepravných povolení aj zabezpečenie a dovoz ojazdeného auta zo zahraničia pre svojho syna, pričom takéto vozidlo zn. Peugeot 307 v januári 2008 po dovoze zo zahraničia od L. P. aj v J. v mieste svojho bydliska pred bytovkou prevzal,

v bode 6

Z. J. dňa 29.11.2007 v čase okolo 12.33 hod. ako odborný radca Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý samostatne spracúva rozhodnutia, ako i vykonáva udeľovanie a odnímanie povolení na medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, prijal od H. F. finančný úplatok vo výške 2.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 66,39 Eur za to, že mu v rozpore s ustanoveniami § 21 ods. 3, ods. 4 a § 41a ods. 2 písm. e) zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení účinnom v čase spáchania skutku, bez doloženia potrebných dokladov o bezpečnosti a prevádzkyschopnosti dopravného prostriedku a súčasne s vedomým uvedením nepravdivých údajov v žiadosti, zabezpečí rozšírenie povolenia na medzinárodnú nákladnú cestnú dopravu o jedno vozidlo v zmysle § 21 ods. 2, ods. 4 zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave pre firmu R. R. R., so sídlom v P. na Z. XX, ktorú H. F. na krajskom úrade zastupoval, na základe čoho aj dňa 3.12.2007 bolo rozhodnutie o rozšírení povolenie vydané,

v bode 7

Z. J. dňa 10.12.2007 v čase okolo 14.11 hod. ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý zabezpečuje činnosť skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave a člen tejto komisie, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov si u žiadateľa o vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave J. Y. nechť sľúbiť poskytnutie úplatku vo výške 12.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 398,33 Eur za to, že mu ako člen skúšobnej komisie pre vykonanie skúšok odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave zabezpečí pred skúšobnou komisiou úspešné vykonanie skúšky na preukázanie odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov, konanej dňa 18.12.2007 bez skutočného preskúšania požadovaných odborných vedomostí a iba na základe dopredu vyplnených a opísaných testov, pričom následne dňa 14.12.2007 v čase okolo 11.46 hod. v kancelárskych priestoroch Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, uvedený úplatok vo výške 12.000 Sk, teda po prepočítaní konverzným kurzom vo výške 398,33 Eur v obálke od J. Y. aj prijal,

v bode 8

Z. J. dňa 12. 12. 2007 v bližšie nezistenom čase od 07.30 hod. do 15.30 hod. ako odborný radca Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zabezpečujúci činnosť skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v

znení neskorších predpisov, u žiadateľa o vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave E. H. si nechal sľúbiť poskytnutie úplatku vo výške 10.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 331,94 Eur za to, že mu ako člen skúšobnej komisie pre vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave zabezpečí pred skúšobnou komisiou úspešné vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov konanej dňa 29.01.2008, pričom zabezpečenie úspešného vykonania týchto skúšok za úplatok v sume 10.000 Sk, po prepočítaní konverzným kurzom v sume 331,94 Eur, potvrdil E. H. v kancelárii krajského úradu aj dňa 08.01.2008 v čase okolo 9.30 hod., kedy zároveň za vyššie uvedenú protislužbu prevzal ako úplatok aj fľašu čirej liehoviny - slivovice v presne nezistenom objeme,

v bode 9

Z. J. dňa 20.12.2007 v čase okolo 11.02 hod. ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý zabezpečuje činnosť skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, po predchádzajúcej dohode pri stretnutiach zo dňa 01.12.2007 vo dvore rodinného domu na bližšie nezistenom mieste v F. a 11.12.2007 v kancelárii krajského úradu, prijal od žiadateľa o vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave E.A. úplatok vo výške 15.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 497,91 Eur za to, že mu ako člen skúšobnej komisie pre vykonanie skúšky odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave zabezpečil úspešné vykonanie skúšok odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších zmien a doplnkov, konanej dňa 18.12.2007 bez skutočného preskúšania požadovaných odborných vedomostí a iba na základe dopredu vyplnených a opísaných testov,

v bode 10

Z. J. v čase od 04.01.2008 do 29.01.2008 ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý zabezpečuje činnosť skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave a člen tejto komisie, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, ako aj na iných nezistených miestach, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, si najmenej štyrikrát pri osobných stretnutiach a telefonických rozhovoroch nechal sľúbiť prostredníctvom E. H. od žiadateľa o vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave J. H. poskytnutie úplatku vo výške 10.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 331,94 Eur za to, že bez skutočného preskúšania požadovaných odborných vedomostí a iba na základe dopredu vyplnených a opísaných testov v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. m), ods.2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších zmien a doplnkov zabezpečil pred skúšobnou komisiou J. H. úspešné vykonanie skúšky odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších zmien a doplnkov, konanej dňa 29.01.2008,

v bode 11

Z. J. dňa 07.01.2008 v čase okolo 12.11 hod. ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, poverený posudzovacou a rozhodovacou činnosťou pri udeľovaní a odnímaní povolení na medzinárodnú nepravidelnú autobusovú dopravu a medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, ako aj v rozpore s § 2, § 21 a § 41a zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov, prevzal od Y. P. - zodpovedného zástupcu spoločnosti E. P. N. so sídlom v R., R. XXXX/XX finančný úplatok vo výške 1.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 33,19 Eur za to, že mu bez doloženia všetkých potrebných dokladov o

bezúhonnosti, odbornej spôsobilosti, finančnej spoľahlivosti žiadateľa, bezpečnosti a prevádzkyschopnosti dopravného prostriedku, a teda bez náležitého preskúmania splnenia podmienok zabezpečí rýchle a bezproblémové udelenie povolenia na medzinárodnú nákladnú cestnú dopravu na tri vozidlá, na základe čoho aj nasledujúceho dňa 08.01.2008 bolo rozhodnutie o povolení vydané,

v bode 12

Z. J. ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý zabezpečuje činnosť skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave, v kancelárii č. XXX tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov po predchádzajúcej dohode zo dňa 19.11.2007 a 07.12.2007, kedy si od K. F. nechal úplatok sľúbiť, následne dňa 07.01.2008 v čase okolo 14.44 hod. v tých istých kancelárskych priestoroch úradu prijal v obálke prostredníctvom K. F. od H. M. dohodnutý úplatok vo výške 15.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 497,91 Eur za to, že ako člen skúšobnej komisie pre vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave zabezpečil dňa 18.12.2007 pred skúšobnou komisiou žiadateľovi H. M. úspešné vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov,

v bode 13

Z. J. dňa 16.01.2008 v čase okolo 15.12 hod. ako odborný radca Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý samostatne spracúva rozhodnutia, ako i vykonáva udeľovanie a odnímanie povolení na medzinárodnú nepravidelnú autobusovú dopravu, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, prevzal od Ing. Y. N. finančný úplatok vo výške 1.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 33,19 Eur a predtým v čase o 9.13 hod. na tom istom mieste aj fľašu slivovice za to, že zabezpečil rýchle a bezproblémové vydanie povolenia na medzinárodnú nepravidelnú autobusovú dopravu v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave pre spoločnosť Ing. Y. N. s názvom Ing. Y. N. - N. - R. O. so sídlom v Y. L. č. XXX,

v bode 14

Z. J. dňa 17.01.2008 v čase okolo 14.07 hod. ako odborný radca Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý samostatne spracúva rozhodnutia, ako i vykonáva udeľovanie a odnímanie povolení na medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, žiadal a prevzal od H. J. finančný úplatok vo výške 1.000 Sk, čo činí po prepočítaní konverzným kurzom 33,19 Eur za to, že mu v rozpore s § 2, § 21 a § 41a zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov bez doloženia potrebných dokladov o bezpečnosti a prevádzkyschopnosti dopravného prostriedku zabezpečí rozšírenie povolenia na medzinárodnú nákladnú cestnú dopravu pre dopravcu H.-V., s. r. o., so sídlom v P. na Z. XX, o najmenej jedno vozidlo, na základe čoho aj dňa 18.01.2008 bolo povolenie vydané pod číslom XXXX/XXXXX-XXX,

v bode 15

Z. J. dňa 21.01.2008 v čase okolo 13.53 hod. ako odborný radca Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zabezpečujúci činnosť skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, požiadal žiadateľov o vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave Mgr. J. R., a H. S. o poskytnutie úplatku vo výške 10.000 Sk, čo činí po prepočítaní

konverzným kurzom 331,94 Eur od každého z nich za to, že im ako člen skúšobnej komisie pre vykonanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave v prípade ich záujmu pomôže a zabezpečí pred skúšobnou komisiou úspešné absolvovanie skúšky k preukázaniu odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších zmien a doplnkov a to bez skutočného preskúšania požadovaných odborných vedomostí,

v bode 16

Z. J. dňa 04.02.2008 v čase okolo 14.09 hod. ako odborný radca Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, poverený posudzovacou a rozhodovacou činnosťou pri udeľovaní a odnímaní povolení na medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, prijal od J. L. peňažný úplatok vo výške 5.000 Sk, čo predstavuje po prepočítaní konverzným kurzom sumu 165,97 Eur za to, že mu urýchlene a v rozpore s § 2, § 21 a § 41a zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov, bez doloženia potrebných aktuálnych dokladov o finančnej spoľahlivosti žiadateľa, zabezpečí vydanie povolenia na medzinárodnú nákladnú cestnú dopravu k 18 vozidlám pre jeho spoločnosť J. L. J. V. so sídlom v R. J. na J. ul. č. XX, na základe čoho aj dňa 06.02.2008 bolo povolenie vydané pod číslom XXXX/XXXXX-XXX,

v bode 17

Z. J. dňa 06.02.2008 v čase okolo 10.35 hod. ako odborný radca Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, poverený posudzovacou a rozhodovacou činnosťou pri udeľovaní a odnímaní povolení na medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, prijal od U. B. peňažný úplatok vo výške 1.000 Sk, čo predstavuje po prepočítaní konverzným kurzom sumu 33,19 Eur, kávu, čokoládový dezert a fľašu alkoholu za to, že jej urýchlene a v rozpore s § 2, § 21 a § 41a zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov, bez doloženia potrebných aktuálnych dokladov o finančnej spoľahlivosti žiadateľa, zabezpečí vydanie povolenia na medzinárodnú nepravidelnú autobusovú dopravu k 2 vozidlám pre spoločnosť jej manžela s názvom E. B. C. U. so sídlom v R. na L. XXXX/X, na základe čoho aj dňa 06.02.2008 bolo povolenie vydané pod číslom XXXX/XXXXX-XXX,

v bode 18

Z. J. dňa 22.01.2008 ako odborný radca Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. so sídlom v J., X. H. X, zamestnaný na pozícii odborného radcu, ktorý samostatne spracúva rozhodnutia, ako i vykonáva udeľovanie a odnímanie povolení na medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu, v kancelárskych priestoroch tohto úradu, v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), písm. f), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, ako aj v rozpore s § 2, § 21 a § 41a zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov, so spätným dátumom a bez doloženia všetkých potrebných dokladov o bezúhonnosti, odbornej spôsobilosti, finančnej spoľahlivosti žiadateľa, bezpečnosti a prevádzkyschopnosti dopravného prostriedku, a teda bez náležitého preskúmania splnenia podmienok k vydaniu povolenia na medzinárodnú nákladnú cestnú dopravu, zabezpečil pre dopravcu Y. E. - H. s miestom podnikania L., R. X, vydanie povolenia na vykonávanie medzinárodnej nákladnej dopravy č. sp. XXXX/XXXXX-XXX.

Špecializovaný trestný súd za to obvineného Z. J. odsúdil podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ho na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. mu uložil peňažný trest 3.500,- € (tritisícpäťsto eur) a pre prípad, že by

výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil mu podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. náhradný trest odňatia slobody 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať zamestnanie, povolanie alebo funkciu v štátnej službe na dobu 3 (tri) roky.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obvinený Z. J. (ďalej len obvinený) a prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej len odvolací súd) preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Následne na verejnom zasadnutí konanom 24. júna 2014 rozsudkom sp. zn. 2 To 2/2014 rozhodol tak, že odvolaniami napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám uznal obvineného Z. J. v bodoch 1 až 17 za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák.

Odvolací súd ho za to odsúdil podľa § 329 ods. 1 s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. mu odvolací súd uložil aj peňažný trest 3.500,- € (tritisícpäťsto eur).

Odvolací súd zároveň podľa § 285 písm. b/ Tr. por. obvineného Z. J. oslobodil spod obžaloby pre skutok pod bodom 18/ kvalifikovaný ako čiastkový útok pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák., pretože skutok nie je trestným činom.

Odvolanie prokurátora odvolací súd podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že pokiaľ ide o skutkové zistenia špecializovaného trestného súdu, tieto boli výsledkom zákonne vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a hodnotenia dôkazov, ktorému z hľadiska pravidiel pre toto hodnotenie zakotvených v § 2 ods. 12 Tr. por. nebolo možné nič zásadnejšie vytýkať, keď špecializovaný trestný súd precízne rozviedol obsah jednotlivých dôkazov i to, na základe ktorých dôkazov dospel k záveru preukaznosti skutkových zistení pri tom ktorom čiastkovom skutku (v bodoch 1 až 17). Iná situácia ale podľa odvolacieho súdu vznikla pri skutku v bode 18, vo vzťahu ku ktorému odvolací súd rozhodol oslobodením, avšak nie pre skutkové zistenia, ale pre to, že skutok nie je trestným činom.

Podľa odvolacieho súdu správne zistené konanie obvineného v bodoch 1 až 17 posúdil špecializovaný trestný súd v súlade so zákonom, keď uznal obvineného za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák., no pochybil keď v bodoch 1 až 17 dospel tiež k záveru, že úplatok v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu prijal obvinený ako verejný činiteľ a v dôsledku toho posúdil jeho konania aj podľa ods. 2 ust. § 329 Tr. zák. Rovnako špecializovaný trestný súd pochybil, keď pre skutky v bodoch 1 až 18 uznal obvineného za vinného aj z pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. Podľa odvolacieho súdu obvinený Z. J. nekonal v postavení verejného činiteľa. Argumentácia odvolacieho súdu je bližšie rozvedená ďalej v texte odôvodnenia tohto uznesenia.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie generálny prokurátor, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. tvrdiac, že rozsudkom odvolacieho súdu bol porušený zákon v prospech obvineného.

Podľa názoru generálneho prokurátora odvolací súd nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia všeobecnej ako aj osobitnej časti Trestného zákona a teda pochybil, keď preukázané konanie obvineného právne neposúdil ako konanie, ktorého sa tento dopustil v postavení verejného činiteľa a následne z toho dôvodu ho nepodradil pod kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a súčasne aj ako zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák.

V rámci skutku, ktorý sa v obžalobe, v prvostupňovom rozhodnutí ako aj v druhostupňovom rozsudku kládol obvinenému za vinu, tento jemu preukázanú trestnú činnosť páchal viacerými spôsobmi, resp. v niekoľkých odlišných režimoch výkonu svojej pracovnej činnosti pracovníka krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie. Pri dielčích skutkoch opísaných pod bodmi 1, 2, 3, 4, 7, 8, 9, 10, 12 a 15 konal ako člen skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave. Pri dielčom skutku opísanom v bode 5 jeho činnosť súvisela s odovzdávaním prepravných povolení vnútroštátnemu dopravcovi. Ďalej pri čiastkových skutkoch opísaných v bodoch 6, 11, 14, 16 a 18 činnosť obvineného spočívala v udeľovaní, rozširovaní a odnímaní povolení na medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu. A napokon pri dielčom skutku opísanom v bodoch 13 a 17 činnosť obvineného súvisela s udeľovaním povolení na medzinárodnú nepravideľnú autobusovú dopravu.

Pokiaľ ide o postavenie obvineného ako člena skúšobnej komisie na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave, treba zdôrazniť, že je toto neoddeliteľnou súčasťou postavenia skúšobnej komisie ako kolektívneho orgánu a zároveň aj ako neoddeliteľnou súčasťou postavenia štatutára správneho orgánu - prednostu krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie, ktorí majú ako celok a iba ako tento kompaktný celok moc pri posudzovaní odbornej spôsobilosti rozhodovať o právach a povinnostiach žiadateľov, príp. im ukladať s tým spojené úlohy. Prednosta úradu sám bez predchádzajúcej skúšobnej činnosti komisie nemôže rozhodnúť o odbornej spôsobilosti žiadateľa, ale takisto ani skúšobná komisia nemôže s konečným dôsledkom deklarovať (rozhodnúť) odbornú spôsobilosť žiadateľa bez formálneho aktu prednostu. Pritom navyše aj z ustanovenia § 6 ods. 1 vyhlášky č. 311/1996 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon NR SR č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave vyplýva tá skutočnosť (opačná ako uvádza pri svojej argumentácii odvolací senát NS SR), že uchádzačovi, ktorý uspel na skúške alebo ktorému bola skúšobnou komisiou uznaná odborná spôsobilosť bez skúšky, sa osvedčenie o odbornej spôsobilosti vydá do 30 dní odo dňa zasadnutia skúšobnej komisie, teda prednosta ho vydá automaticky a nemá možnosť predložený záver o skúšaní korigovať, prepracovať alebo aj nevydať a je týmto záverom (návrhom) de facto viazaný.

Skúšobná komisia na udeľovanie osvedčení o odbornej spôsobilosti na podnikanie v cestnej doprave je pritom sama kreovaná na základe zákona, orgánom verejnej moci (ministrom dopravy, pôšt a telekomunikácií SR - č. I. vo vyšetrovacom spise: 3683-3685, resp. od 1. februára 2007 krajským úradom pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie), organizačne a administratívne funguje v rámci konkrétného orgánu štátnej správy a plní úlohy v rámci zabezpečovania úloh verejnej správy a teda jej člen ako jej základný individuálne určený prvok tým, že je činný pre štát vo verejnoprávnej oblasti napĺňa v rámci vyššie popísaného nedeliteľného prepojenia so skúšobnou komisiou a prednostom úradu podmienku vyžadovanú § 128 ods. 1 Tr. zák. a to, že je osobou zastávajúcou funkciu v orgáne verejnej moci, ktorá sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu. Na margo veci je potrebné dodať, že takáto komisia ako kolektívny orgán je sama o sebe trestnoprávne nepostihnuteľná a teda je nevyhnutné jej znaky ako aj individuálnu trestnú zodpovednosť vzťahovať na jej jednotlivých členov.

Pritom zo znenia zákona č. 168/1996 Z. z. je zrejmé, že výsledné vyhodnotenie pretavené do rozhodnutia o tom, či nejaká osoba je alebo nie je odborne spôsobilá, spoluzakladá právo podnikáť v cestnej doprave, teda je to rozhodovanie o právach osôb vyžadované na naplnenie pojmu právomoc v zmysle § 128 ods. 1 Tr. zák.

Hoci teda postačuje na vykvalifikovanie postavenia obvineného ako verejného činiteľa v súlade s ustanovením § 128 ods. 1 Tr. zák. tá skutočnosť, že s ostatnými členmi skúšobnej komisie rozhodoval o odbornej spôsobilosti určitej fyzickej osoby jednotne a nedeliteľne spolu s prednostom úradu, vlastné

čiastkové právomoci skúšobnej komisie, ktoré jej boli v rámci zodpovednosti za plnenie úloh pri posudzovaní a rozhodovaní o odbornej spôsobilosti zverené a ktoré používa, vyššie uvedené postavenie obvineného iba potvrdzujú. Skúšobná komisia a tým teda aj jej člen má totiž právo hodnotiť písomnú skúšku, rozhodnúť o potrebe vykonať ústnu skúšku (§ 3 ods. 1 zák. č. 168/1996 Z. z.), uznať uchádzača za odborne spôsobilého bez skúšky (§ 3 ods. 2 zák. č. 168/1996 Z. z., § 4 ods. 1 vyhlášky č. 311/1996 Z. z., či. 3 ods. 7, 8 skúšobného poriadku založeného vo vyšetrovacom spise na č. I. 3359 až 3366), rozhodnúť o opakovaní skúšky z určitého predmetu (či. 8 ods. 2 skúšobného poriadku) a pod.

Čo sa týka druhej časti korupčnej trestnej činnosti obvineného, páchanej v súvislosti s odovzdávaním prepravných povolení vnútroštátnemu dopravcovi, ďalej v súvislosti s udeľovaním, rozširovaním a odnímaním povolení na medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu a taktiež v súvislosti s udeľovaním povolení na medzinárodnú nepravidelnú autobusovú dopravu, pri tejto obvinený konal ako odborný radca krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie a hoci dotyčné formálne písomné rozhodnutia aj pod svojim menom nevydával a sám nepodpisoval, nemôže tento fakt znamenať, že nevystupoval aj pri tejto činnosti ako verejný činiteľ. Je totiž nesporné, že obvinený bol pri páchaní inkriminovaných čiastkových skutkov štátny zamestnanec, resp. zamestnanec orgánu štátnej správy a podieľal sa na plnení úloh spoločnosti a štátu. Pokiaľ ide o tretiu a podstatnú podmienku vyžadovanú na naplnenie pojmu verejný činiteľ v zmysle § 128 ods. 1 Tr. zák., obvinený sa na celom tomto procese rozhodovania o právach a povinnostiach žiadateľov o povolenia, ktorý v sebe nesie ako prvok vynútitelnej verejnej moci tak aj prvok následného rozhodovania spolupodieľal veľmi významnou mierou a teda je nevyhnutné skonštatovať, že používal pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie úloh spoločnosti a štátu zverená.

Obvinený pri vybavovaní vyššie uvedenej agendy vystupoval ako prvok správneho orgánu, ktorého neopomenuteľnou úlohou bolo samostatne odborne spracúvať rozhodnutia (vo vyšetrovacom spise na č. I. 2999), čo predstavovalo žiadosť o povolenie prijať, zhromaždiť súvisiace podklady, tieto vyhodnotiť a vypracovať kompletne rozhodnutie, ktoré svojim podpisom následne opatril štatutárny predstaviteľ správneho orgánu. V skutočnosti teda práve obvinený bol tým predstaviteľom verejnej moci, ktorý v procese smerujúcom k vydaniu rozhodnutia od prvotného podnetu žiadateľa až do momentu sformalizovania tohto rozhodnutia bol oprávnený komunikovať v mene úradu so žiadateľom a zároveň mal nad celým priebehom konania moc, disponoval so žiadosťou ako i s vytvoreným spisom a podľa vlastnej úvahy určoval spôsob a čas jej vybavenia. Súčasne za toto svoje vybavenie veci niesol aj pracovnoprávnu zodpovednosť, príp. inú zodpovednosť ako napr. zodpovednosť za škodu alebo trestnoprávnu zodpovednosť. V tejto súvislosti nie je vôbec presvedčivý ani argument uvádzaný odvolacím súdom, že za vydané rozhodnutie v konečnom dôsledku zodpovedal iba prednosta úradu a že tento nebol viazaný obvineným, jeho návrhmi a že ich mohol korigovať, dať prepracovať alebo rozhodnutie nevydať. Berúc za účelom predmetného posúdenia všeobecného postavenia odsúdeného do úvahy štandardnú situáciu, čiže predpokladajúc že obvinený postupuje pri spracovávaní rozhodnutia odborne správne, korektne a dôvodne, nemohol vypracované a pripravené rozhodnutie prednosta svojvoľne korigovať ani ho nevydať a mal by ním byť viazaný, keďže žiadateľ mal po splnení podmienok na povolenia zákonný nárok. Takáto prax realizovaná na Krajskom úrade pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J. navyše vyplýva aj z vykonaného dokazovania. Pokiaľ ide o odovzdávanie prepravných povolení vnútroštátnemu dopravcovi pri tejto administratívnoprávnej činnosti navyše prednosta úradu vôbec žiadne právne úkony nerealizoval a neformalizoval, keďže poverený zamestnanec úradu sám bez vydávania formálneho rozhodnutia na základe žiadosti rozhodol o odovzdaní určitého počtu povolení konkrétnemu dopravcovi, príp. rozhodol o odopretí vydania ďalšieho prepravného povolenia (§ 23 ods. 5, ods. 6, ods. 8 zák. č. 168/1996 Z. z.)

Podľa generálneho prokurátora bol ďalej podstatný fakt, že obvinený v rámci svojej odbornej administratívnej činnosti na úseku cestnej dopravy a teda aj pri vybavovaní vyššie uvedenej agendy vydávania povolení konal ako osoba, ktorá je poverená výkonom štátneho odborného dozoru a kontroly (opis činnosti štátnozamestnaneckého miesta vo vyšetrovacom spise na č. I. 2999, § 2 ods. 4, § 29 ods. 2 písm. a), b), § 32, § 33, § 34, § 35 zákona č. 168/1996 Z. z. a § 16 ods. 1 písm. b), ods. 3 vyhlášky č. 311/1996 Z. z.), pri ktorom mohol využívať nie nevýznamné zákonné oprávnenia a vykonávať vlastnú

právomoc, napríklad upozorniť dopravcu na nedostatok, uložiť dopravcovi v určenej lehote odstrániť nedostatok, dať podnet na odňatie povolenia, vstupovať do prevádzkových priestorov a vozidiel, nahliadať do dokladov atď.

Predkladanú argumentáciu podporuje aj tá skutočnosť, že Správny poriadok, ktorý sa vzťahuje na inkriminované konanie vydávania povolení (s výnimkou odovzdávania prepravných povolení podľa § 23 zák. č. 168/1996 Z. z.) vo svojich ustanoveniach (napr. § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 6 ods. 2, § 21 ods. 1, § 29 ods. 4, § 32 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) kompetentného pracovníka úradu považuje za integrálnu súčasť správneho orgánu spolu s jeho štatútom a práva a povinnosti dané touto procesnou normou sa týkajú hlavne činnosti správneho orgánu (teda vec vybavujúceho radového úradníka) vo fáze pred formálnym vydaním správneho rozhodnutia. Absolútne evidentne takýto právny výklad vyplýva aj z ustanovení § 9 Správneho poriadku, ktorý upravuje vylúčenie zamestnanca správneho orgánu z prejednávania a rozhodovania vecí, t. z. z účasti na celom konaní o určitej veci a to vrátane konania, ktoré predchádzalo formálnemu vytlačeniu a podpísaniu vydávaného rozhodnutia. Odoberá mu tým v konkrétnej veci prvok rozhodovania a moci, ktorý nepochybne aj takýto konajúci zamestnanec správneho orgánu má.

Konanie obvineného a prednostu úradu teda tvorí kompaktný a de facto aj de iure nedeliteľný celok realizovania rozhodovacej právomoci, ktorá by v praxi ani inak nebola možná a z tohto dôvodu toto, v danom prípade dominantné podieľanie sa na používaní tejto právomoci musí zo sebou niesť u kompetentného úradníka aj podiel na trestnoprávnej zodpovednosti za toto jej používanie. V neposlednom rade je nutné podotknúť, ak by tomu tak nebolo, išlo by v tomto systéme kompetencií a zodpovedností o zjavnú nespravodlivosť, kedy v hierarchii štátnych orgánov (najmä štátnej správy) by za rozhodovanie boli trestne zodpovední iba najvyššie postavení štatutári, ktorí väčšinu rozhodnutí orgánu z titulu svojej funkcie bez skutočného vzťahu k veci a príslušnej špecializovanej erudície iba formalizujú. Z tohto titulu naplnenie pojmových znakov používania právomoci vyplývajúcich z Trestného zákona treba vykladať dostatočne extenzívne, čo odvolací súd pri svojom rozhodovaní neurobil.

Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu svoju argumentáciu tiež opiera aj o skutočnosť, že žiadatelia o vydanie, resp. rozšírenie povolenia, ktoré v rámci svojej trestnej činnosti obvinený zabezpečoval, spĺňali všetky potrebné náležitosti, čo však v skutočnosti nie je pravda. Z vykonaného dokazovania ako aj zo samotného znenia jednotlivých skutkov právoplatného odsudzujúceho rozsudku vyplýva pravý opak, keďže v každom z prípadov - čiastkových skutkov opísaných v bodoch 6, 11, 14, 16, 17 a 18 žiadateľovi splnenie určitej zákonnej podmienky na bezproblémové získanie povolenia chýbalo a tento fakt logicky vyplýva aj zo samotnej povahy trestnej činnosti obvineného, keďže tento si nechával sľúbiť alebo prijímal úplatok práve v problematických prípadoch a to ako protislužbu za odpustenie daného nedostatku. V skutočnosti tak pri týchto ako aj pri všetkých ďalších dielčích skutkoch sa obvinený zároveň v rámci výkonu svojej právomoci, resp. v rámci svojho podieľania sa na výkone predmetnej administratívnoprávnej právomoci v oblasti štátnej správy na úseku podnikania v cestnej doprave dopustil porušenia ustanovení zákona, ktoré či už všeobecne (napr. § 53 ods. 1 písm. b), c), d), f), m), ods. 2 písm. a), b) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe) alebo aj špeciálne (napr. § 2 ods. 3, § 21 ods. 3, ods. 4 a § 41a ods. 2 písm. e) zákona č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave) upravujú náležitosti riadneho vykonávania tejto právomoci. Keďže sa týchto porušení dopustil ako verejný činiteľ a v úmysle sebe aj inému zadovážiť neoprávnený prospech, je absolútne dôvodné aj právne posúdenie týchto skutkov v zmysle ustanovení § 326 osobitnej časti Tr. zák.

Napokon je u všetkých hore uvedených dielčích skutkov obvineného splnená posledná podmienka vychádzajúca zo znenia § 128 ods. 1 Tr. zák. a to, že trestný čin bol spáchaný práve v súvislosti s vyššie opísanou právomocou a zodpovednosťou odsúdeného pri vybavovaní administratívnoprávnej agendy v oblasti štátnej regulácie podnikania v cestnej doprave.

Na základe týchto skutočností bolo podľa generálneho prokurátora na mieste prijať záver, že všetkých skutkov, pre ktoré bol obvinený odsúdený prvostupňovým rozsudkom (teda vrátane aj skutku uvedeného pod bodom č. 18 obžaloby) sa tento dopustil ako verejný činiteľ a teda tieto dôkazmi

preukázané skutky mali byť právne posúdené ako v bodoch 1 až 18 pokračovací zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. spáchaný sčasti v bodoch 1. až 17 v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Odvolací súd svojím právoplatným rozsudkom právnu kvalifikáciu skutkov obvineného zmenil, čím nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia všeobecnej ako aj osobitnej časti Trestného zákona. Vydal tým rozhodnutie, ktoré je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a teda je daný dôvod dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na základe vyššie uvedeného generálny prokurátor navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona a súčasne podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a s poukazom na § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený Z. J. (ďalej len obvinený) sa k dovolaniu vyjadril prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Sergeja Romžu. Generálnym prokurátorom napádané právne závery odvolacieho súdu označil obvinený za vecne správne. Za mylnú naopak označil námietku generálneho prokurátora, že odvolací súd pojmové znaky používania právomoci nevykladal dostatočne extenzívne. V tejto súvislosti poukázal na prax jednak všeobecných súdov, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré k rozširovaniu podmienok trestnej zodpovednosti prostredníctvom extenzívneho výkladu Trestného zákona, zaujali celkom jednoznačné odmietavé stanovisko. Vychádzajúc z uvedeného navrhol dovolanie postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Ďalej zistil, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej už len dovolací súd) však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Čo sa týka uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak z jeho znenia ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojštánčné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní je potom viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Ďalej je potrebné na tomto mieste zdôrazniť tiež tú skutočnosť, že pokiaľ ide o viazanosť dovolacieho

súdu dôvodmi dovolania v ňom uvedených v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., tak táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania mu predchádzajúceho (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Generálny prokurátor odvolaciemu súdu v dovolaní vytýkal, že konanie obvineného právne neposúdil ako konanie, ktorého sa tento dopustil v postavení verejného činiteľa a následne z toho dôvodu ho nepodradil pod kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a súčasne aj ako zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák.

Kľúčovou z hľadiska právnej kvalifikácie konania obvineného je teda otázka, či obvinený konal v postavení verejného činiteľa.

Legálna definícia pojmu verejný činiteľ je obsiahnutá v ust. § 128 ods. 1 Tr. zák. V zmysle prvej vety cit. par. sa verejným činiteľom rozumie prezident Slovenskej republiky, poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, poslanec Európskeho parlamentu, člen vlády, sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky, sudca, prokurátor alebo iná osoba zastávajúca funkciu v orgáne verejnej moci, príslušník ozbrojených síl, osoba v služobnom pomere, starosta, predseda vyššieho územného celku, poslanec orgánu územnej samosprávy, štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy, územnej samosprávy alebo iného štátneho orgánu, osoba, ktorá vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti verejnej správy, notár, súdny exekútor, člen lesnej stráže, vodnej stráže, rybárskej stráže, poľovníckej stráže, stráže prírody alebo osoba, ktorá má oprávnenie člena stráže prírody, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená.

Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou (§ 128 ods. 1 veta druhá Tr. zák.).

Z uvedenej definície je možné vygenerovať obligatórne znaky, ktoré musí spĺňať fyzická osoba, aby ju bolo možné považovať za verejného činiteľa. Táto osoba musí

- a) mať konkrétne postavenie, funkciu, pracovný alebo služobný pomer,
- b) podieľať sa na plnení úloh spoločnosti a štátu a
- c) používať pritom právomoc, ktorá jej bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená.

Dôležité je zdôrazniť, že znaky charakterizujúce fyzickú osobu ako verejného činiteľa musia byť splnené všetky súčasne (kumulatívne). Ak u osoby niektorý z uvedených znakov abscentuje, nepôjde o verejného činiteľa.

Znaky uvedené pod písmenom a) a b) nerobia v praxi problémy. Inak je tomu pri výklade znaku pod písmenom c) - používanie zverenej právomoci.

Právomoc je možno definovať ako súhrn oprávnení a povinností, ktoré zákon priznáva subjektu verejnej moci na výkon jeho činnosti. Právomoc nemožno priznať predpisom nižšej právnej sily než je zákon,

pretože by to odporovalo čl. 13 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Výkonom právomoci je potom treba rozumieť oprávnenie vykonávať verejnú moc spočívajúcu predovšetkým v autoritatívnom rozhodovaní o právach a povinnostiach iných subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Pritom musí ísť vždy o plnenie úloh, ktoré majú širší spoločenský dosah.

Podľa ustálenej súdnej praxe musí chápanie pojmu právomoci v sebe vždy zahrňovať prvok moci a prvok rozhodovania. Verejný činiteľ realizuje svoju právomoc v zmysle § 128 ods. 1 Tr. zák. v prípade, ak rozhoduje o právach alebo povinnostiach fyzických alebo právnických osôb.

Právami a povinnosťami fyzických a právnických osôb je potrebné rozumieť akékoľvek práva a povinnosti týchto osôb, ktoré sú dané Ustavou SR a sú upravené ďalej zákonmi a na ich podklade aj ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Naproti tomu osoba, ktorá nemá rozhodovaciu právomoc, nie je verejným činiteľom s výnimkou, keď zabezpečuje výkon rozhodnutia štátneho orgánu (pozri rozh. č. 48/1972, 17/1967, 50/1974 a 11/1988 Sb. rozh. tr.).

Odvolací súd otázke postavenia obvineného venoval náležitú pozornosť. V tejto súvislosti argumentoval, že obvinený bol mylne považovaný za verejného činiteľa. Pokiaľ by ním aj bol, neprichádzalo by do úvahy kvalifikovať jeho konanie v bodoch 1 až 18 ako zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, (ods. 2 písm. a/) Tr. zák. Pre túto právnu kvalifikáciu je totiž z hľadiska objektívnej stránky potrebné, aby protiprávne konanie páchatela v postavení verejného činiteľa spočívalo priamo vo vykonávaní jeho právomoci, a to spôsobom odporujúcim zákonu. Táto právomoc je zákonom daná orgánu verejnej moci, v štruktúre ktorého páchatel pôsobí a ktorého právomoc ako verejný činiteľ vykonáva. Nepostačuje teda porušenie služobných povinností, pokiaľ k tomu porušeniu nedošlo v rámci výkonu právomoci, ktorá má prvky rozhodovania a moci, resp. rozhodovania vo sfére verejnej moci.

Odvolací súd ďalej argumentoval, že ustanovenie § 53 ods. 1 písm. b/, c/, d/, f/, m/, ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, na ktoré poukazuje špecializovaný trestný súd v súvislosti s právnou kvalifikáciou činu obvineného v bodoch 1 až 18 svojho rozsudku ako zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, (ods. 2 písm. a/) Tr. zák. vymedzuje povinnosti štátneho zamestnanca vrátane zákazu prijímať dary alebo iné výhody od fyzickej osoby alebo právnickej osoby v súvislosti s vykonávaním štátnej služby (s výnimkou darov alebo iných výhod poskytovaných služobným úradom). Nejde však o ustanovenie kompetenčné, ktoré by zakladalo právomoc na úseku rozhodovania v cestnej doprave, a preto jeho porušenie nie je zneužívaním právomoci verejného činiteľa. Znaky zločinu podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. by boli naplnené v prejednávanej trestnej veci, za predpokladov uvedených v skutkovej vete obžaloby, ak by žiadateľom o rozšírenie povolenia v jednotlivých dielčích skutkoch bolo vyhovené, hoci nespĺňali zákonné podmienky a za zistenia, že obvinený konal v postavení verejného činiteľa. Tieto podmienky naplnené neboli, pretože žiadatelia podmienky pre rozšírenie povolenia spĺňali a obvinený pri vydávaní predmetného rozhodnutia (inou osobou) postavenie verejného činiteľa nemal. Zákom požadovaný prvok rozhodovania a moci (§ 128 ods. 1 Tr. zák.) nepatrí v tejto veci obvinenému ako zamestnancovi orgánu štátnej správy, ale prednostovi Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v J., ktorý rozhodnutia vydával.

Dovolací súd v nadväznosti na argumentáciu odvolacieho súdu zdôrazňuje, že na priznanie statusu verejného činiteľa obvinenému nepostačovalo len skutkové zistenie súdu, že v čase páchania činu bol štátnym zamestnancom podieľajúcim sa na plnení úloh spoločnosti a štátu. Muselo byť rovnako preukázané, že v rámci svojho štátnozamestnaneckého pomeru pri plnení týchto úloh používal právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená.

Ak sa štátny zamestnanec dopustí trestného činu zneužívajúc na to svoje postavenie, zamestnanie, funkciu, prístup k zdrojom a dôveru, ktorá mu bola zverená, nemusí sa automaticky dopustiť trestného činu verejných činiteľov. Pokiaľ nespácha trestný čin v súvislosti s právomocou rozhodovať o právach

a povinnostiach fyzických a právnických osôb a takéto rozhodovanie neobsahuje prvok moci a prvok rozhodovania, nekoná v pozícii verejného činiteľa a preto jeho konanie nemôže byť kvalifikované ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ust. § 326 Tr. zák. Totižto páchatelom tohto trestného činu nemôže byť hocikto, ale len verejný činiteľ, teda osoba, ktorá má požadovanú vlastnosť, spôsobilosť alebo postavenie (§ 128 ods. 8 veta prvá Tr. zák.). V teórii trestného práva takéhoto páchatel'a označujeme pojmom špeciálny subjekt.

Objektom trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ust. § 326 Tr. zák. je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb. Na naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby sa činu dopustil verejný činiteľ jednou z troch taxatívne uvedených foriem konania. Z hľadiska subjektívnej stránky úmysel páchatel'a musí okrem konania zahŕňať aj úmysel spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Znakom "v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech" sa rozumie akékoľvek neoprávnené majetkové alebo aj materiálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel' alebo iná osoba nemali právo (napr. aj nestíhanie páchatel'a trestného činu a pod.). Pojem "vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu" treba vykladať tak, že ide o obchádzanie zákona alebo iného právneho predpisu vydaného na základe zákona. Pod pojmom "prekročí svoju právomoc" sa rozumie konanie páchatel'a, ktorý vykonáva činnosť, ktorá patrí do právomoci iného verejného činiteľa (nadriadeného, prípadne aj podriadeného, pokiaľ páchatel' nemá právomoc vec vybaviť sám).

Zo skutkových zistení odvolacieho súdu (dovolací súd ich nemôže meniť ani dopĺňať - pozn. súdu) vyplýva, že náplňou činnosti obvineného bola úplná príprava podkladov pre rozhodnutie, vrátane návrhu rozhodnutia, no právo vydať také rozhodnutie patrilo do pôsobnosti prednostu, ktorý zaň v konečnom dôsledku zodpovedal. Podľa odvolacieho súdu prednosta úradu nebol viazaný obvineným predloženými návrhmi, mohol ich korigovať, dať prepracovať, či rozhodnutie nevydať, takže obvineným predložené návrhy automaticky nezabezpečovali istotu a vecný obsah vydaného rozhodnutia inej osoby - prednostu úradu. Osvedčenia o odbornej spôsobilosti uchádzača takisto vydával prednosta úradu a to na základe zápisnice skúšobnej komisie, ktorej bol obvinený len jedným z členov. K čiastkovým skutkom udeľovania a rozširovania povolení na medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu navyše odvolací súd ustálil, že žiadatelia spĺňali podmienky pre rozšírenie povolenia.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného sa dovolací súd stotožnil so závermi odvolacieho súdu, podľa ktorých obvinený nedisponoval rozhodovacou právomocou, keď z titulu svojej funkcie odborného radcu a člena skúšobnej komisie s konečnou platnosťou nerozhodoval o právach a povinnostiach subjektov a nebol ani v postavení, že by o nich rozhodovať mohol. U obvineného tak evidentne absentoval prvok rozhodovania, v dôsledku čoho u neho nebol naplnený jeden z obligatórnych znakov verejného činiteľa, a síce znak používania zverenej právomoci. Potom ak obvinený nekonal v pozícii verejného činiteľa, nemohol sa nedopustiť ani trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Odvolací súd túto relevantnú skutočnosť správne zohľadnil, preto ním ustálená právna kvalifikácia je správna a zodpovedá stavu veci a zákonu.

Podľa názoru dovolacieho súdu nemožno zákonný znak používania právomoci vykladať extenzívne tým spôsobom, že sa pod prvok rozhodovania tvoriaci esenciálnu zložku právomoci podradia aj ďalšie činnosti, napr. zaobstarávanie a príprava podkladov potrebných pre vydanie rozhodnutia, lebo takýmto výkladom by sa v konečnom dôsledku rozširoval okruh verejných činiteľov o subjekty, ktoré na procese rozhodovania síce participujú, no vlastnú rozhodovaciu právomoc nemajú. Týmto postupom by podľa dovolacieho súdu dochádzalo k neprípustnému rozširovaniu podmienok trestnej zodpovednosti.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na článok 49 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý vyjadruje jeden z princípov právneho štátu, požiadavku zákonnosti v trestnom práve a vymedzuje podmienky trestnej zodpovednosti a požiadavku presného zákonného vymedzenia druhu a intenzity trestných sankcií. Podľa ustanovenia tohto článku len Národná rada Slovenskej republiky môže zákonom stanoviť, čo je trestný čin, aké sú podmienky trestnej zodpovednosti a aký trest a za akých podmienok je možné za spáchanie trestného činu uložiť (nullum crimen, nulla poena sine lege). Trestný zákon musí

obsahovať uzavretý katalóg trestných činov a uzavretý katalóg trestov, a súčasne zákaz analógie v neprospech páchatel'a, čím štát stanovuje zákonné limity pre obmedzenie základných práv a slobôd občanov (tu pozri I. ÚS 313/06, II. ÚS 241/06). Z tohto princípu vyplýva subjektívne právo osoby byť trestne postihnutá spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca, a to len uložením trestu, ktorý takisto vymedzí zákonodarca. Tento princíp zároveň vylučuje extenzívny výklad trestného zákona alebo použitie analógie v neprospech obvineného (tu pozri III. ÚS 61/01).

Je teda zrejmé, že dôvod dovolania predpokladaný ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v posudzovanej trestnej veci naplnený nebol, preto dovolací súd s použitím ust. § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie generálneho prokurátora na neverejnom zasadnutí uznesením odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.